

### C. Naruszenia art. 52 Traktatu

— Wspólnotowe linie lotnicze mogą w każdej chwili zostać wykluczone ze stosowania umowy o komunikacji lotniczej między Królestwem Niderlandów a Stanami Zjednoczonymi, podczas gdy umowa ta obowiązuje automatycznie niderlandzkie linie lotnicze. Wspólnotowe linie lotnicze są zatem przedmiotem dyskryminacji, ponieważ nie korzystają w państwie przyjmującym, tj. w Królestwie Niderlandów z regulacji krajowych.

(<sup>1</sup>) Dz.U. L 240, str. 15.

(<sup>2</sup>) Dz.U. L 220, str. 1.

(<sup>3</sup>) Dz.U. L 278, str. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (Anglia i Walia) wydanym w dniu 21 grudnia 2004 r., w sprawie *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue***

(Sprawa C-524/04)

(2005/C 57/35)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 31 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (Anglia i Walia), wydanym w dniu 21 grudnia 2004 r., w sprawie **Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation** przeciwko **Commissioners of Inland Revenue**.

High Court of Justice (Anglia i Walia) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest sprzeczne z art. 43, art. 49 lub art. 56 WE, aby Państwo Członkowskie (zwane dalej „państwem spółki-kredytobiorcy”) utrzymywało w mocy i stosowało takie środki, jak te, które zostały przewidziane w art. 209, art. 212 oraz załączniku 28AA do Income and Corporation Taxes Act 1988 (ustawy z 1988 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i prawnych, zwanej dalej „przepisami krajowymi”), które przewidują ograniczenia w zakreśliemożliwości odliczenia, dla celów podatkowych, przez spółkę posiadającą siedzibę w tym Państwie Członkowskim (zwaną dalej „spółką-kredytobiorcą”), odsetek od kredytu uzyskanego od spółki bezpośrednio lub pośrednio dominującej, mającej siedzibę w innym Państwie Członkowskim w sytuacji, gdy spółka-kredytobiorca nie podlegałaby takim ograniczeniom, gdyby spółka dominująca miała siedzibę w państwie spółki-kredytobiorcy?
2. Czy i jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma okoliczność, że:
  - a) kredyt jest przyznany nie przez spółkę dominującą spółki-kredytobiorcy, ale przez inną spółkę (zwaną dalej „spółką-kredytodawcą”) z tej samej co spółka-kredytobiorca grupy spółek, wobec których jedna i ta sama spółka jest spółką bezpośrednio lub pośrednio dominującą, przy czym zarówno ta spółka dominująca, jak i spółka-kredytodawca mają siedzibę w innym Państwie Członkowskim, niż państwo spółki-kredytobiorcy?
  - b) spółka-kredytodawca ma siedzibę w innym Państwie Członkowskim, niż państwo spółki-kredytobiorcy, ale wszystkie spółki bezpośrednio lub pośrednio dominujące względem zarówno jednej, jak i drugiej mają siedzibę w państwie trzecim?
  - c) wszystkie spółki bezpośrednio lub pośrednio dominujące względem zarówno spółki-kredytodawcy, jak i spółki-kredytobiorcy mają siedzibę w państwach trzecich, przy czym spółka-kredytodawca ma siedzibę w innym Państwie Członkowskim, niż państwo spółki-kredytobiorcy, ale kredytu na rzecz spółki-kredytobiorcy udziela oddział spółki-kredytodawcy znajdujący się w państwie trzecim?
  - d) spółka-kredytodawca oraz wszystkie spółki bezpośrednio lub pośrednio dominujące, zarówno względem niej, jak i względem spółki-kredytobiorcy mają siedzibę w państwie trzecim?
3. Czy dla odpowiedzi na pytania pierwsze lub drugie miałyby jakiegokolwiek znaczenie, gdyby można było wykazać, że korzystanie z kredytu stanowiło nadużycie praw, bądź było częścią fikcyjnego układu mającego na celu obejście prawa podatkowego Państwa Członkowskiego spółki-kredytobiorcy? A jeśli tak, to jakich wytycznych uważa za stosowne udzielić Trybunał Sprawiedliwości w zakresie oceny co stanowi takie nadużycie lub fikcyjny układ w takich sprawach, jak niniejsza?
4. Jeżeli istnieje ograniczenie w przepływie kapitału między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi w rozumieniu art. 56 WE, to czy na potrzeby art. 57 WE należy uznać to ograniczenie za istniejące 31 grudnia 1993 r.?
5. Na wypadek, gdyby którakolwiek z sytuacji opisanych w pytaniu pierwszym lub drugim była sprzeczna z art. 43, art. 49 lub art. 56 WE, to w sytuacji, gdy spółka-kredytobiorca lub inne spółki z grupy spółki-kredytobiorcy (zwane dalej „skarżącymi”) występują z następującymi roszczeniami:
  - a) o zwrot dodatkowego podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę-kredytobiorcę wskutek braku możliwości odliczenia od przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych odsetek zapłaconych spółce-kredytodawcy, przy czym owe płatności odsetek byłyby uznane za podlegające odliczeniu od przychodów spółki-kredytobiorcy, gdyby spółka-kredytodawca miała również siedzibę w państwie spółki-kredytobiorcy;

- b) o zwrot dodatkowego podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę-kredytobiorcę, przy czym cała kwota odsetek od kredytu została zapłacona spółce-kredytodawcy, ale wskutek przepisów krajowych lub ich stosowania przez władze podatkowe żądanie odliczenia w zakresie tych odsetek zostało zmniejszone;
- c) o zwrot dodatkowego podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę-kredytobiorcę, przy czym kwota odsetek od kredytów udzielonych przez spółkę-kredytodawcę podlegająca odliczeniu od przychodów spółki-kredytobiorcy została wskutek przepisów krajowych lub ich stosowania przez władze podatkowe zmniejszona, ponieważ uznane zostało, że subskrybowany został raczej kapitał własny, a nie kapitał pożyczkowy lub też zastąpiono tymże kapitałem dotychczasowy kapitał pożyczkowy;
- d) o zwrot dodatkowego podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę-kredytobiorcę, przy czym kwota odsetek od kredytów udzielonych przez spółkę-kredytodawcę, podlegająca odliczeniu od przychodów spółki-kredytobiorcy, została wskutek przepisów krajowych lub ich stosowania przez władze podatkowe zmniejszona w konsekwencji zmniejszenia stopy procentowej odsetek płatnych od kredytu (lub uczynienia kredytu bezodstekowym);
- e) o zwrot lub odszkodowanie w zakresie strat, innych ulg lub kredytów podatkowych spółki-kredytobiorcy (lub które zostały przekazane do spółki-kredytobiorcy przez inne spółki z grupy spółki-kredytobiorcy mające siedzibę również w państwie spółki-kredytobiorcy) użytych przez tę spółkę do potrącenia dodatkowych zobowiązań z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych, o których mowa w pkt a), b), i c) powyżej, przy czym takie straty, ulgi lub kredyty mogłyby zostać w innym przypadku inaczej użyte lub przeniesione na przyszłe okresy;
- f) o zwrot niewykorzystanej zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych wpłaconej przez spółkę-kredytobiorcę od odsetek zapłaconych spółce-kredytodawcy, które zostały następnie uznane za podział zysków;
- g) o zwrot lub odszkodowanie w zakresie kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych wpłaconych w okolicznościach opisanych powyżej pod lit. f), a które zostały następnie potrącone ze zobowiązaniami podatkowymi spółki-kredytobiorcy;
- h) o zapłatę odszkodowania z tytułu kosztów i wydatków poniesionych przez skarżących w związku z dostosowaniem się przez nich do przepisów krajowych oraz do ich stosowania przez władze podatkowe;
- i) o zwrot lub odszkodowanie za utratę zysku od kapitału pożyczkowego zainwestowanego w akcje (lub zamienionego na akcje) w okolicznościach opisanych w pkt c);
- j) oraz o zwrot lub odszkodowanie za wszelkie zobowiązania podatkowe, których ciężar poniosła spółka-kredytodawca w państwie, gdzie miała siedzibę, na skutek przypisywanego lub zarzucanego poboru odsetek od spółki-kredytobiorcy, które następnie zostały, na podstawie przepisów, o których mowa w pytaniu pierwszym, uznane za podział zysków
- to czy te roszczenia mają być na potrzeby prawa wspólnotowego uznawane za:
- roszczenia o zwrot lub zapłatę kwot niesłusznie opodatkowanych, które wynikają i pozostają w związku z naruszeniem powyższych przepisów prawa wspólnotowego,
- roszczenia o odszkodowanie,
- czy też roszczenia o zapłatę kwoty odpowiadającej korzyści, której przyznania niesłusznie odmówiono?
6. Na wypadek gdyby odpowiedź na którąkolwiek z części pytania piątego była taka, że są to roszczenia o zapłatę kwoty odpowiadającej korzyści, której przyznania niesłusznie odmówiono, to czy:
- a) takie roszczenia są konsekwencją lub pozostają w związku z prawem przyznanym na podstawie powyższych przepisów prawa wspólnotowego,
- b) muszą być spełnione wszystkie lub niektóre warunki uzyskania odszkodowania ustanowione w wyroku, jaki zapadł w sprawach połączonych C-46/93 oraz C-48/93 *Brasserie du Pêcheur* i *Factortame*, czy też
- c) muszą być spełnione jakiegokolwiek inne warunki?
7. Czy ma jakiegokolwiek znaczenie kwestia czy wskazane w pytaniu szóstym roszczenia są, według prawa krajowego, dochodzone jako roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego, bądź też są lub powinny być dochodzone jako roszczenia o odszkodowanie?
8. Jakich wytycznych, o ile jakichkolwiek, uważa za stosowne udzielić w opisanych przypadkach Trybunał Sprawiedliwości w zakresie okoliczności, jakie sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę przy ocenie czy nastąpiło wystarczająco poważne naruszenie w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 *Brasserie du Pêcheur* i *Factortame*, a zwłaszcza czy, mając na uwadze dokonaną przez orzecznictwo wykładnię właściwych przepisów prawa wspólnotowego, naruszenie to było usprawiedliwione?

9. Czy co do zasady może istnieć bezpośredni związek przyczynowy (w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 *Brasserie du Pecheur i Factortame*) między naruszeniem art. 43, art. 49 lub art. 56 WE a mającymi z niego wynikać szkodami mieszczącymi się w kategoriach opisanych w pytaniu piątym lit. a) do h)? A jeśli tak, to jakich wytycznych uważa za stosowne udzielić Trybunał Sprawiedliwości w zakresie okoliczności, jakie sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę przy ocenie czy istnieje taki bezpośredni związek przyczynowy?
10. Czy przy określaniu straty lub szkody, za którą może zostać przyznane odszkodowanie, sąd krajowy jest władny wziąć pod uwagę czy podmioty poszkodowane dochowały należytej staranności, aby uniknąć lub ograniczyć doznaną szkodę, w szczególności przez skorzystanie ze środków prawnych, które mogły wykazać, że przepisy krajowe nie skutkowały (ze względu na zastosowanie konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania) nałożeniem ograniczeń opisanych w pytaniu pierwszym? Czy na odpowiedź na to pytanie mają wpływ przekonania stron jakie w danym momencie miały strony co do skutku jaki rodzaj konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania?

**Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Utlänningsnämnden, wydanym w dniu 30 grudnia 2004 r., w sprawie Yunying Jia przeciwko Migrationsverket**

(Sprawa C-1/05)

(2005/C 57/36)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 4 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Utlänningsnämnden (Szwecja), wydanym w dniu 30 grudnia 2004 r. w sprawie Yunying Jia przeciwko Migrationsverket.

Utlänningsnämnden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1 a. Czy, w świetle wyroku w sprawie C-109/01, należy interpretować art. 10 rozporządzenia (EWG) 1612/68<sup>(1)</sup> w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, będący członkiem rodziny pracownika, o którym tam mowa, powinien przebywać legalnie we Wspólnocie, aby mieć prawo do osiedlenia się wraz z pracownikiem oraz czy podobnie należy interpretować art. 1 dyrektywy 73/148/EWG<sup>(2)</sup>, że prawo do osiedlenia się obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela unijnego, jest uzależnione od legalności pobytu tego obywatela państwa trzeciego we Wspólnocie?
- b. Jeżeli dyrektywę 73/148/EWG należy interpretować w ten sposób, że warunkiem dla uzyskania prawa do osiedlenia się w rozumieniu dyrektywy przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela unijnego jest, aby przebywał on we Wspólnocie legalnie, czy oznacza to, że ten członek rodziny powinien mieć ważne zezwolenie na pobyt, pozwalające mu lub mające pozwolić na osiedlenie się w jednym z Państw Członkowskich? W braku takiego zezwolenia na osiedlenie, czy wystarczające jest zezwolenie wydane na innej podstawie na krótszy lub dłuższy pobyt czy też, jak w sprawie przed Utlänningsnämnden, wystarcza, aby członek rodziny, który wnioskuje o zezwolenie na pobyt posiadał ważną wizę?
- c. Jeżeli obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela unijnego nie może skorzystać z prawa do osiedlenia się na mocy dyrektywy 73/148/EWG, ponieważ nie przebywa legalnie we Wspólnocie, czy odmowa temu członkowi rodziny zezwolenia na osiedlenie się ogranicza prawo przedsiębiorczości obywatela unijnego przewidziane w art. 43 Traktatu WE?
- d. Jeżeli obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela unijnego nie może skorzystać z prawa do osiedlenia się na mocy dyrektywy 73/148/EWG, ponieważ nie przebywa we Wspólnocie legalnie, czy wydalenie jego członka rodziny z kraju, z powodu niemożności wydania krajowego zezwolenia na pobyt po wjeździe do Szwecji, ogranicza prawo przedsiębiorczości obywatela unijnego przewidzianego w art. 43 Traktatu WE?
- 2 a. Czy art. 1d dyrektywy 73/148/EWG należy interpretować w ten sposób, że „będący na utrzymaniu” oznacza, że członek rodziny obywatela unijnego jest od niego ekonomicznie zależny, aby osiągnąć najniższy możliwy do przyjęcia standard życiowy w swoim kraju pochodzenia, czy też w państwie, gdzie zazwyczaj przebywa?
- b. Czy art. 6b dyrektywy 73/148/EWG należy interpretować w ten sposób, że Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby członek rodziny obywatela unijnego, który powołuje się na fakt, że jest na utrzymaniu obywatela unijnego lub jego współmałżonka/i, przedstawił, oprócz zobowiązania ze strony obywatela unijnego, dokumenty potwierdzające istnienie rzeczywistego stosunku zależności?

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. 1968 L 257, str. 2-12).

<sup>(2)</sup> Dyrektywa Rady z dnia 21 maja 1973 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w zakresie przemieszczania się i pobytu obywateli Państw Członkowskich w Obrębie Wspólnoty, które dotyczą przedsiębiorczości i świadczenia usług (Dz.U. 1973, L 172, str. 14-16).